

Δυὸ χωριάταις
Μενιδιάταις

- Α'.—'Αλήθειαν πῶς διωρίστηκες καὶ σὺ ὁδοεργάτης;
 Β'.—'Αμμ' δὲν θὰ μείνη, ἀδελφέ, οὐτ' ἕνας Μενιδιάτης,
 π' ὡς τῆς τριάντα τοῦ μηνὸς μιὰ θέσι δὲν θὰ πάρῃ...
 γιὰ τὸν Πετράκη σήμερον μὰς κάνουν κάθε χάρι.
 Α'.— Λοιπὸν κι' ἐγώ, εὐρὲ ἀδελφέ, μιὰ θέσι νὰ ζητήσω.
 Β'.— 'Στὸν Παπαμιχαλόπουλο ἐγὼ θὰ σὲ συστήσω,
 κι' αἴντε νὰ πάμε γρήγορα κι' οἱ δρόμας 'στὴν Ἀθήνα,
 γιὰτι τῆς θέσεις θάχουμε μόνον αὐτὸ τὸν μῆνα.
 Μιὰ εὐκαιρία σάν κι' αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάνῃς.
 Α'.— Ζήτ' ὁ Πετράκης τὸ λοιπὸν...
 Β'.— Ζήτω κι' ὁ Δεληγιάννης!

'Στὸν Ψύλλα τὸν λεβέντη,
 ποῦ τοῦκοφαν τὸ γλέντι.

Γιὰ ἕνα φύλλου πήδημα, γιὰ μιὰ ποδιά μπακάλη,
 ἀνάφανε τὰ πόδια σου καὶ ἡ ποδιάς σου πάλι.

'Στὸν Χοῖδᾶ τὸν σκοπευτὴ
 καὶ μονομάχο βουλευτὴ.

'Ἐξω ἀμέσως τὸ σπαθὶ καὶ φόρα τὸ πιστόλι,
 καὶ κτόπα 'δῶ καὶ κτόπα 'κεῖ νὰ σκοτωθοῦμε ἄλοι.

Εἰς Στεφανίδην
 τὸν 'Ομηρίδην.

Πᾶνε τὰρχαῖα γινωμικά καὶ οἱ ἀρχαῖοι στίχοι,
 τώρα τὰκοῦνε μοναχὰ τῆς σέλας σου οἱ τοῖχοι

'Ανδρέα τῷ Αὐγερινῷ
 τὸ πάλαι βουλευτὴ κλεινῷ.

'Απὸ τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς περῆς καὶ δὲν κυττάζεις,
 καὶ γιὰ τῆς Ντάμαις χάνεσαι κι' ἔννοια καμμιὰ δὲν βάζεις.

Εἰς τὸν Σταμούλην τὸν ἀργόν,
 καὶ σπουδαῖον κυνηγόν.

Ποῖος ἀσίκης σάν κι' ἐμένε 'στὸ παζάρι περπατεῖ,
 μὲ ὀκτὼ σκυλιὰ 'στὸ πλάι καὶ τριαντάφυλλο 'στ' αὐτί;

Εἰς τὸν εὐσεβῆ Καζάζη,
 ποῦ τὸν οὐρανὸ κυττάζει.

'Απὸ τοὺς τόσους τίτλους σου καὶ τάξιμάτα σου
 δὲν σοῦμειν' ἄλλο τίποτα παρὰ τ'ἀνάστημά σου.

'Στὸν κύριον Δεμάθαν,
 ποῦ ἔμεινε 'στὴν ψάθαν.

Λησμόνησε τῆς δόξαις σου, κλεινὲ ἐν δασμολόγοις,
 καὶ τώρα πιά συνείθισε νὰ ζῆς χωρὶς νὰ τρώγῃς.

Εἰς τὸν Σπανὸ Σεπτέλο
 μὲ τὸ στακτὶ καπέλο.

Εἶδα κι' ἐγὼ πολλοὺς Σπανοὺς, μάχαν καὶ 'λίγη τρίχα,
 μὰ σὺ, ὡς φαίνεται, μασοῖς ἀδιάκοπα μαστίχα.

Ἐστὸν Πρόεδρο τὸν μ π α μ π α λ ῆ
ποῦναι στοιχειὸ μέσ' στή Βουλῆ.

Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτα καλλίτερο νὰ κάνης,
παρὰ μὲ τὸ κουδοῦνι σου ταῦτιά μας νὰ κουφάνης.

Ἡ ἐξελέγξεις ἑτέλειωσαν καὶ ζήτω ἡ πατρίς,
οἱ παστρικοὶ ἀπέμειναν διακόσοι δεκατρεῖς.

Μιὰ δῆλωσις αὐθεντικῆ,
τελεία καὶ δριστικῆ.

Δηλοῦται ὅτι τὸν Ῥωμῆον ἔγραψαν δύο μόνον,
ἐγὼ καὶ ὁ Κόκκος δηλαδὴ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
καὶ ὅσα ἐγράφησαν προχθὲς ἐν τῇ ἐφημερίδι
τοῦ φίλου μας Καμπούρογλου εἶναι ἀπλοῦν παιχίδι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Συκοφαντία, φίλε μου, οἰκτρὰ συκοφαντία,
καὶ ἑστὴν Ἑλλάδα, Περικλῆ, τὰ πάντα ἀγυρτεία.
Σοῦ ἀποδίδουν, κύριε, παντοίας καταχρήσεις,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὰ πράγματα ὀλίγον ἂν εἰσδύσης,
θὰ ὄθης, πῶς εἶναι ἄνθρωποι καταραδιουργοῦντες
καὶ οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ κατηγοροῦντες.

Π. — Παρακλῶ τῶν λόγων σου κράτει καλὰ τὸ νῆμα.

Φ. — Ὁ κύριος Χαρίλαος ἀνέρχεται ἑστὸ δῆμα,
καὶ ἀποδεικνύει, κύριε, σαφέστατα καὶ ἐτοιμῶς
πῶς καὶ οἱ τρεῖς τῶν βουλευτῶν ἐπέτυχον νομίμως.
Καὶ ὅπως ὅταν χεῖμαρρος κατὰ κρημνῶν ὄρμησῃ
καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν τοῦ ὄρμηθι τὸ πᾶν κατακυλήσῃ,
τούτῃσι Ῥόκους καὶ κορμούς καὶ πέτρας καὶ Πετρίδας,
καὶ ὅπως ὁ Αἴας ἔσπασε τὸ πάλαι τοῦς Ἀτρείδας,
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, καὶ ὁ Παφλαγῶν ἐκεῖνος
ἐπάταξεν αὐθημερόν τῶν βουλευτῶν τὸ σμήνος,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔσπασε τὸν κύριον Πετρίδην...

Π. — Ποῦ τέτοια πράγματα κανεῖς ἔμπορουσε νὰ προῖδῃ!

Φ. — Μίαν πρὸς μίαν, φίλε μου, συμπάσης τῆς ἐνστάσεως
παρέσυρεν αὐτοστιγμὴ ὡς ῥέθυμα τῆς θαλάσσης.
Τὸν Παππαμιχαλόπουλον ἀγρίως ξετινάζει,
ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ κύριος αὐτὸς ἀπουσιάζει,
γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
καὶ ἀφότου ἔγιν' ὑπουργὸς κοψίματα παθαίνει.
Ἀποτινάξας δὲ αὐτὸν πηγαίνει ἑστὸ ἀλάτι,
ἀπὸ τ' ἀλάτι ἔπειτα πηγαίνει ἑστὸ Παλάτι,
καὶ λέγει «ἐτολμήσατε εἰς θασιλέως στόμα
ὡς καὶ ἀλάτι, ἄνδρες, νὰ ρίψετε ἀκόμα;»
ἀπ' τὸ Παλάτι ἔπειτα λαλεῖ περὶ χαρίτων,
ἀλλὰ ὁ Λάπας εὐτυχῶς παρὼν ἐμπρὸς τοῦ ἦτον,
καὶ εἶπε «δικμαρτύρομαι καὶ τίποτα δὲν ξέρω».
πλὴν ἐτινάχθη καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ ἀνωτέρω.
Κατόπιν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Λεωνίδα,
καὶ σοῦ τὸν κάνει, Περικλῆ, μονονουχὶ σταφίδα,
καὶ ὁ Λεωνίδας, κύριε, ἀνέρχεται ἑστὸ δῆμα,
καὶ χάνει, καθὼς πάντοτε, τῶν λόγων τοῦ τὸ νῆμα.
λέγει πῶς ἔκαμε καὶ αὐτὸς μικρὰν δωροδοκίαν,
ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔγινε σχεδὸν χωρὶς κακίαν,
καὶ ἀποδεικνύει φανερὰ εἰς ἄνδρας δημοσίους,
ὅτι αὐτὰ συμβαίνουσι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
Ἀποτινάξας δὲ καὶ αὐτόν, ὡς ἐννοεῖς εὐκόλως,
κατὰ τῶν ἄλλων παρευθὲς ὄρμηξ κεραυνοβόλος
καὶ ὅπως κεραυνοὶ περιᾶ ἀγέλην ἐκ προσβάτων,
καὶ τσουρουφλίζει ἑξαφιν τὸ πλῆθος τῶν κεράτων,
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, ἐπέπεσε καὶ ἐκεῖνος,
καὶ οὕτως εἶπεν ἑξουρούφλις τῶν βουλευτῶν τὸ σμήνος.
Καὶ ὅταν ἑστὴν Κατερινόσ ὁ λόγος τοῦ ἐστάθη,
ὦ! τότε κατεσπάραξε τοῦ στήθους μου τὰ θάθη,
καὶ γὰρ ὑπὸ Κατερινόσ τὸ πάλαι ἠγαπήθην,
ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησα, πλὴν φεῦ! ἐλησμονήθημ.

Πρὸ πάντων ὅμως ἔσπασε τὸν κύριον Πετρίδην.

Π. — Ποῦ τέτοια πράγματα κανεῖς ἔμπορουσε νὰ προῖδῃ.

Φ. — Ἴδου δὲ καὶ ἡ στάσις τοῦ ἑστὸ δῆμα ποῖα ἦτο...
εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅρμῃ Περικλῆ, ποσὼς δὲν ἐκινεῖτο,
καὶ μὲ τὴν ῥεδιγκότα τοῦ κατάμαυρος ἐφάνη,
ὅταν νὰ τὸν ἐπερέχουσιν μὲ χημικὴ μελάνη.
ἀλλὰ καθόσον, Περικλῆ, μὲ δύναιμι ὠμίλει,
συνεκινεῖτο καὶ ἔτρεμαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι,
ἔτρεμα, φίλε μου, καὶ ἐγὼ καθὼς λεπτόν καλάμι,
ἐνῶ συγχρόνως ἔτρεμα καὶ ἡ μία μου παλάμη.
Καὶ ὅταν ἑλίγο ὑψηλὰ ἐσήκωσεν τὸ χέρι,
ἑστὸν Δεληγιάννη νόμισες πῶς θὰ τὸ καταφέρῃ,
γιατὶ νὰ τὸν κάμη παστουρμά, γιατὶ νὰ τὸν κάμη πῆτα,
καὶ μόνον λείψνον ἐκεῖ νὰ μείν' ἡ φασορίτια.
Ζητωκραυγαὶ τὸν λόγον τοῦ ἀμέσως στεφανόνουν,
ἀλλ' οἱ σφοδροὶ ἀντίπαλοι μανιωδῶς θυμόνουν,
καὶ ἀπαιτοῦν τὴν κένωσιν τῶν ἀκροατηρίων...
καθὼς δ' ἡ κἀθοδος ποτὲ τῶν φοβερῶν Μυρίων
ἐπῆρε τὸν κατήφορο ἑστὰ ὄρη μὲ τρεχάλα,
ἔτοι κατακυλήσαμε καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν σκάλα,
πλὴν μὲς ἑστὸ κατακυλήμα εὐρέθηκε ἑστὴ μέση
ὅταν ποδὸς νομίζεις, Περικλῆ; ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι!
καὶ ἐνῶ κατακυλούσαμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὴν σκάλα,
σπουδαῖα ἐπεισόδια συνέβαιναν ἑστὴ σάλα,
διότι ὁ Πετιμεζᾶς σηκώνεται, καὶ γὰρος
βαρὺν ἐκπέμπει μηκυθμόν, οὕτως εἶπεν, ὡς ταῦρος
δικμαρτύρεται οἰκτρῶς καὶ ὁ φίλος Παλαμῆδης,
(μωρὸ μὰ τὴν ἐτράβηξε καὶ ἐκεῖνος ὁ Πετρίδης!)
καὶ ὁ Τζάνης ὁ Λατινιστὴς ἐν μέσῳ τούτου σάλου
περὶ τῆς μαλακύνσεως λαλεῖ τοῦ ἐγκεφάλου,
καὶ κεραυνοὶ λατίνικὸν ἑστὴ μέση μὰς τινάζει.
«amentia est per homines et homo sum» φωνάζει
συγχρόνως πάλιν ἀντηχοῦν ζητωκραυγαὶ μυρίαί,
ἀπὸ τὸ θεωρεῖον τῶν φωνάζουν καὶ αἱ κυρίαί,
μάλιστα μία ἐξ αὐτῶν, ἡ πρὸ τολμηροτέρα,
εἰς τὸν Τρικουπὴν, φίλε μου, πετᾷ μιὰ μπομπονιέρα
ἐνῶ τοῦ κάμνουν αἱ λοιπαὶ μὲ τὸ μαντόλι νεῦμα,
ὡς εἶδος νὰ τὸν προσκαλοῦν τὸ δράδυ εἰς τὸ γεῦμα.
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπέταξα ἑστὰ ὑψηλὸν τὸ καπέλο,
καὶ ἐζητωκραύγασα σφοδρῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω.

Π. — Μὰ πῶς λοιπόν; Τρικουπικὸς ξανάγινες καὶ πάλι;

Φ. — Ἐγὼ δὲν μοιάζω, φίλε μου, καθόλου τοῦ Πετσάλη,
ἀλλ' ὅταν ὁ Χαρίλαος τὴν πλάτη σου γυρίζῃ
καὶ ὀδοστάτην, κύριε, ἀπλοῦν σὲ διορίζῃ,
τότε κανένας πῶς ἔμπορει τὸν φίλον νὰ τοῦ κάνῃ;

Π. — Ὡς νὰ λέμε ἔγινες καὶ σὺ τοῦ Δεληγιάννη;

Φ. — Ἐγὼ δὲν κάνω, κύριε, ποσὼς τὸν διπλωμάτην,
ἀλλ' ὅταν καὶ ὁ Θεόδωρος μοῦ γύρισε τὴν πλάτην,
τ' ἤθελες κάμη σ' ἐρωτῶ ἑστὴν θέσιν μου ἂν ἦτο;

Π. — Στάσου λοιπόν, παλίμβουλε, νὰ σὲ ξυλοκοπήσω. Σ-Κ